

Van Rolex naar pinda!

We zijn er. Na een lange reis dwars door de tijdzones zijn we vanmiddag aangekomen op Dhaka International Airport. Maar voordat we eindelijk uit de aankomsthalen waren was het donker in de straten van Dhaka, de hoofdstad van Bangladesh. Donker maar allerm minst rustig. Zoveel indrukken, zoveel geuren, zoveel geluiden, zoveel gezichten. Allemaal nieuw, allemaal aangrijpend.

Een grotere tegenstelling kon er haast niet zijn. We hebben een tussenstop gemaakt in Dubai. Op het vliegveld hingen de Rolexen letterlijk voor het grijpen en had je een goed zicht op de hoogste toren ter wereld. Vervolgens kom je in Bangladesh.

Vanaf het moment dat je daar de luchthaven verlaat dringt het pas goed tot je door. Die wereld van de televisie is niet nep, niet gespeeld door acteurs die daarna hun goede kleren weer aantrekken en de auto instappen om weer naar huis te gaan. Die wereld met bedelaars en daklozen bestaat echt! Ze staan er, vlak voor je. En armlengte bij je vandaan. Soms zelfs minder dan dat.. In een groepje springen ze met opgestoken handjes om je heen. Druk met hun duim over de wijsvinger wrijvend, het gebaar van geld. Vervolgens bewegen ze hun hand naar hun mond alsof ze er iets instoppen. Dat is het leven van die kinderen, dag in dat uit.

Dat mensen in situaties als deze leven hou je niet voormogelijk. Je weet dat het bestaat, maar besef je het ook?

Tijdens de rit van het vliegveld naar het Gracehous verbaas je je. Vooral over het rijgedrag van de Bengalen. Als het verkeer stilstaat en er ontstaat wat ruimte scheurt iedereen weg, 50 meter rijden ze om het hardst om daarna weer stil te staan. Tussen die chaos proberen mensen oversteken, verkopen jongens wat pinda's en rijden ook een groot aantal fietsen. Verder is er alles wat je verwacht in een land als dit. Oude en zwaar beschadigde auto's, volgepakte bussen met mensen op het dak en al het getoeter en gebel. Ook heeft elke bestuurder de gewoonte meer aandacht te hebben voor een busje vol met blanken dan voor het verkeer. En dat levert een aantal erg spannende situaties op!

's Avonds ontmoeten wij onze gastheer, Rev. Peter Mazunder. Hij leerde ons rijst en curry eten met je rechter hand. Iets wat we de komende dagen nog veel zouden doen. En dat is makkelijker gezegd dan gedaan.